

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 113/03-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2003 predbežne prerokoval sťažnosť maloletej M. L., zastúpenej otcom M. L., obaja bytom B., vo veci porušenia základného práva podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní trestného oznámenia podľa § 158 ods. 1 Trestného poriadku a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pri vybavovaní podaných sťažností a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť maloletej M. L., zastúpenej otcom M. L., odmieta ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 28. marca 2003 doručené podanie maloletej M. L., zastúpenej otcom M. L. (ďalej len „sťažovateľka“), obaja bytom B., označené ako „Ústavná sťažnosť proti konaniu policajných orgánov v tkzv. dopravnej nehode... na križovatke Gagarinova a Strojnícka ulica v Bratislave“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľka (zastúpená svojím otcom M. L.) viackrát napádala

postup orgánov činných v trestnom konaní pri prešetrovaní trestného oznámenia podľa § 158 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj sťažností podaných Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“), ktorými sa domáhala preskúmania postupu orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní trestného oznámenia.

Pokiaľ ide o spôsob vybavenia trestného oznámenia, konanie o ňom sa po určitých komplikáciách skončilo tak, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave II svojim uznesením zo 16. apríla 2002 (ČTS-141/DI-DN-99-II) podľa § 159 ods. 1 Trestného poriadku vec odložilo, „nakoľko v danom prípade nejde vo veci o podozrenie z trestného činu...“, pričom na základe sťažnosti podanej sťažovateľkou a jej otcom Okresná prokuratúra Bratislava II uznesením z 3. júna 2002 (3 Pv 82/2001) ich sťažnosť zamietla ako nedôvodnú. Sťažnosti sťažovateľky podané ministerstvu vnútra v rokoch 2000 až 2002 boli všetky prešetrované, pričom ministerstvo vnútra (Úrad kontroly ministra vnútra) ich vybavovalo podľa zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ústavnému súdu napádala spôsob vybavenia trestného oznámenia podaného v jej mene otcom, ako aj spôsob vybavenia sťažností ministerstvom vnútra vrátane právnej základne, ktorú použilo ministerstvo vnútra pri ich vybavovaní, v dôsledku čoho požiadala, aby ústavný súd „rozhodol o porušení zákona Ministerstvom vnútra a policajných orgánov vo veci nevykonania šetrenia podľa § 158 ods. 1 Tr. poriadku – Ako aj nesúlady medzi zákonom o sťažnostiach v zmysle zákona 152/98 Zb.

Ministerstvo vnútra a policajný orgán svojim konaním porušili moje ľudské práva a mojej dcéry M. tým, že porušili článok 8 Európskeho dohovoru o ľudských právach 1.) Každý má právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života obydli a korešpondencie.

MV SR a policajný orgán tieto moje práva nerešpektoval a podanie tr. oznámenia podľa Tr. Poriadku nerealizoval, tým vytvoril nežiaduci priestor mafianskym prvkom a tým poškodzovaniu ľudských práv mojej rodiny a mne osobne.

K rozhodnutiu teda nemalo dôjsť na základe zák. o § 20 ods. 2.) zákona NR SR č. 152/1998 ale na základe § 158 ods. 1.) trestného poriadku ktorý bol policajnými orgánmi porušený a zamieňaný vyššie uvedeným zákonom č. 152/98 Zb. “

Na základe uvedeného sťažovateľka požiadala, aby ústavný súd rozhodol takto:

„na základe porušenia mojich práv a mojej t. č. maloletej dcéry rozhodnutie policajného orgánu zrušil a vyvodil z tohoto nezákonného stanoviska právne závery.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ústavy a s účinnosťou od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Lehota na podanie sťažnosti nie je však časovo neobmedzená, pretože podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok na prijatie sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené porušenie základného práva sťažovateľa, pričom zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. Jej nedodržanie predstavuje dôvod na odmietnutie sťažnosti pre oneskorenosť a zákonným dôvodom na odpustenie nedodržania lehoty nie je ani neúspešný pokus sťažovateľa o riešenie svojej veci pred Európskym súdom pre ľudské práva.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zistil, že hoci k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom ministerstva vnútra a orgánov činných v trestnom konaní malo dôjsť už v prvej polovici roku 2002 (oznámenie ministerstva vnútra zo 16. apríla 2002 o spôsobe vybavenia predošlých sťažností, resp. uznesenie Okresnej prokuratúry Bratislava II z 3. júna 2002 o zamietnutí sťažnosti M. L., ako aj sťažnosti jeho maloletej dcéry podľa § 148 ods. 1

písm. c) Trestného poriadku), sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená až 28. marca 2003.

Keďže sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená až po dvojmesačnej lehote stanovenej pre tento typ konania pred ústavným súdom, bolo ju potrebné po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2003